Eduskunnan liikenne- ja viestintävaliokunta

Lausuntopyyntö 23.6.2020

SÄHKÖISEN VIESTINNÄN PALVELUISTA ANNETUN LAIN UUDISTAMINEN

Yleiset huomiot esityksestä

Elisa Oyj (Elisa) lausuu kunnioittaen liikenne- ja viestintävaliokunnan lausuntopyyntöön seuraavaa:

Lausuntopyynnön kohteena on hallituksen esitys sähköisen viestinnän palveluista annetun lain muuttamisesta (hallituksen esitys) koskien sähköisen viestinnän palveluista annetun lain muuttamista (viestintäpalvelulain kokonaisuudistus).

Elisa viittaa yleisesti FiComin asiassa antamaan viestintäpalvelulain kokonaisuudistusta koskevaan lausuntoon ja kannattaa FiComin lausunnossa esitettyjä kantoja.

Lisäksi Elisa lausuu yleisinä huomioina hallituksen esitykseen liittyen, että:

- Vähäisen ja paikallisen teletoiminnan harjoittaminen ilman verkkotoimilupaa lisäisi merkittävästi kansallisiin viestintäverkkoihin, kansalaisiin ja yrityksiin kohdistuvia turvallisuusuhkia. Nyt annettu kansallisista tarpeista johtuen tehty ehdotus, tulee poistaa jatkovalmistelussa kokonaisuudessaan. Mikäli ehdotusta ei poisteta, tulee sitä kehittää merkittävästi siten, että vähäistä ja paikallista teletoimintaa harjoittavat toimijat katsotaan yksiselitteisesti teleyrityksiksi, joihin sovelletaan kaikkea teleyrityksiä koskevaa sääntelyä. Lisäksi vähäinen ja paikallinen toiminta tulee määritellä suppeasti rajaamalla kuluttajille tarjottavat palvelut sen ulkopuolelle ja määrittelemällä se siten, että se voi alueellisesti tarkoittaa esimerkiksi yhden tehtaan aluetta, ei kuitenkaan esimerkiksi kaupunginosaa.

- Valtakunnallisia tilaajanumeroita (Yritysnumeroita) koskevalla muutosehdotuksella ei saavuteta sen perusteluissa esille nostettuja kuluttajien oikeuksia parantavia tavoitteita, vaan sen vaikutukset ovat useilta osin negatiivisia niin kuluttajille kuin yrittäjillekin. Nyt ehdotettu muutos tulee poistaa jatkovalmistelussa kokonaan. Muutos on merkittävä ja siksi joka tapauksessa siirtymäkautta on pidennettävä vähintään vuoden 2023 loppuun asti.

- Laajakaistan yleispalvelunopeuden nostolle ei ole tarvetta, mutta jos sitä kuitenkin nostetaan, sen tulisi olla kustannusvaikutukset huomioon ottaen enintään 50–100 prosenttia nykyisestä, jolloin yleispalvelunopeus nousisi tasolle 3–4 Mbit/s. Samalla voimassa olevat yleispalvelunopeuden laatuvaatimukset tulisi poistaa.

- Kuluttajan valinnanvapauden toteutumiseksi ja tasapuolisten markkinaolosuhteiden varmistamiseksi Elisa kannattaa matkaviestinverkon määräaikaisuutta koskevia uusia

säännöksiä. Ehdotettu puhelinliittymäsopimuksen enimmäismääräaika (12 kk) on kuitenkin liian pitkä markkinaongelmien todelliseksi ratkaisemiseksi. Määräaikaisuuden selvittäminen helpolla ja reaaliaikaisella palvelulla parantaa kuluttajan oikeuksia. Palvelun tulee olla tekstiviestiin perustuva, koska ainoastaan se täyttää lainsäädännön vaatimukset.

- Sopimustiivistelmä parantaa erityisesti määräaikaisten sopimusten osalta kuluttajien ymmärrystä ostettavasta palvelusta ja vähentää epäselvyyksiä. Määräaikaisten sopimusten myynnin yhteydessä esiintyneiden ongelmien vuoksi valiokunnan mietinnössä on todettava, että määräaikaisten sopimusten sopimustiivistelmässä on esitettävä korostetusti sopimuksen määräaikaisuus, palvelun kokonaishinta ja asiakkaan velvollisuus maksaa koko sopimuskauden maksut.

- Tiedonsaannin estomääräystä koskevan säännöksen soveltamisala on liian lavea. Teleyrityksellä käytössä olevat estomenetelmät eivät mahdollista tarkkarajaista estojen toteuttamista, mikä voi vaarantaa muiden palveluiden saatavuuden. Estomääräystä olisi arvioitava myös perusoikeuksien näkökulmasta ja varmistettava erityisesti, ettei vapaan tiedonvälityksen ja sananvapauden rajoitusta toteuteta ilman huolellista perusoikeuspunnintaa.

- Verkon kriittisissä osissa käytettäviä laitteita koskevat vaatimukset ovat täysin uusia ja poikkeuksellisia. Sääntelyä tulee täsmentää siten, että kriittisten osien ulkopuolelle selkeästi rajataan kiinteän verkon liityntäverkot ja matkaviestinverkon radioliityntäverkot. Elisa pitää välttämättömänä, että ehdotettu uusi säännös arvioidaan perusteellisesti perustuslakivaliokunnassa.

Yksityiskohtaisemmat kommentit hallituksen esitykseen

6 § Yleisen ja vähäisen paikallisen verkkopalvelun tarjoaminen ilman toimilupaa

Hallituksen esityksessä ehdotetaan, että kansallisista tarpeista johtuen vähäistä ja paikallista teletoimintaa voisi jatkossa harjoittaa Liikenne- ja viestintäviraston myöntämän radioluvan nojalla, valtioneuvoston myöntämän verkkotoimiluvan sijaan.

Elisa katsoo, että viestintäpalveluiden ja verkkojen turvallisuus sekä taajuuksien tehokas käyttö edellyttää, että jatkossakin teletoimintaan tarvitaan aina valtioneuvoston myöntämä verkkotoimilupa, eikä ehdotettua erottelua kevyemmän radioluvan varaiseen vähäiseen ja paikalliseen toimintaan tulisi tehdä.

Vähäisen ja paikallisen teletoiminnan harjoittaminen ilman verkkotoimilupaa lisäisi merkittävästi kansallisiin viestintäverkkoihin, kansalaisiin ja yritysiin kohdistuvia turvallisuusuhkia. Vähäisen ja paikallisen teletoiminnan harjoittaminen ilman verkkotoimilupaa tarkoittaisi sitä, että erityisesti 5G-teknologian avulla yritykset ja mahdolliset uudet paikallisoperaattorit voisivat rakentaa omia alueellisia verkkojaan. Tieto- ja viestintäliikenne olisi ko. toiminta-alueilla näiden uusien toimijoiden hallussa, kun se on tähän mennessä ollut teletoimiluvalla toimivien teleoperaattoreiden vastuulla. Mahdolliset uudet paikallisoperaattorit voivat olla täysin uusia alalla ja toiminta saattaa myös olla Suomen ulkopuolelta johdettua. Elisa katsoo, että tämä muodostaa

merkittävän kansallisen turvallisuusriskin ja tuo merkittäviä valvontapaineita myös turvallisuudesta vastaaville viranomaisille. Viranomaisten tulisi tarkasti selvittää uusien toimijoiden taustat sekä valvottava niiden toimintaa.

Turvallisuusuhkien osalta huolet liittyvät laajasti katsoen erityisesti siihen, että paikallisesti toimivia verkkoja käytetään tavanomaisesti yhteiskunnan kannalta kriittisten palveluiden, kuten voimalaitosten, satamien, lentokenttien, sairaaloiden ja tehtaiden häiriöttömän ja turvallisen toiminnan varmistamiseksi. Mikäli näiden paikallisesti toimivien verkkojen toiminnan turvallisuutta ja siihen liittyviä velvollisuuksia ei ole lainsäädännön tasolla riittävästi taattu, esimerkiksi haavoittuvuuksien tai viranomaisten tiedonsaantioikeuksien osalta, vaarantuu myös ko. yhteiskunnallisesti kriittisten palveluiden toimivuus. Tällöin muodostuu turvallisuusuhka koko yhteiskunnan toimivuudelle.

Koska viestintäverkot eivät saa häiritä toisiaan, olisi ehdotetulla muutoksella merkittäviä vaikutuksia myös taajuustehokkuuteen. Ehdotettu muutos johtaisi siihen, että kyseisen säännöksen piiriin säädetyillä taajuusaluilla tarvittaisiin poikkeuksellisen laajat suoja-alueet, joka johtaisi siihen, että taajuuksien käyttö olisi tehotonta.

Elisa katsoo, että taajuuksien käytön teletoimintaan tulee jatkossakin aina olla Valtioneuvoston myöntämän toimiluvan varaista, jolloin pystytään parhaiten arvioimaan turvallisuus- ja taajuustehokkuus. Nyt annettu ehdotus tulee ensisijaisesti poistaa jatkovalmistelussa kokonaan.

Mikäli annettua ehdotusta ei poisteta, tulee sitä Elisan näkemyksen mukaan kehittää huomattavasti, jotta turvallisuuteen ja toimijoiden tasapuoliseen kohteluun liittyvät huolet ja epävarmuudet voidaan minimoida. Elisan näkemyksen mukaan nämä seikat tulee varmistaa ulottamalla kaikki teleyrityksiä koskeva sääntely myös kaikkiin vähäistä ja paikallista teletoimintaa harjoittaviin toimijoihin ja määrittelemällä vähäinen ja paikallinen toiminta suppeasti.

Kaiken teleyrityksiä koskevan sääntelyn ulottaminen uusiin toimijoihin

Jotta toiminnan turvallisuus ja tasapuoliset toimintaedellytykset keskenään kilpaileville toimijoille pystytään takaamaan, on välttämätöntä, että teleyrityksiä koskeva sääntely ulotetaan kaikilta osiltaan koskemaan myös kaikkia sääntelyn nojalla vähäistä ja paikallista teletoimintaa harjoittavia toimijoita. Tämä on ensisijaisen tärkeää huomioiden sen, että nämä toimijat tulevat monessa kohtaa toimimaan yhteiskunnan kannalta kaikista kriittisimmillä alueilla. Sääntelyn velvoittavuutta ja turvallisuusasioita ei voida jättää radioluvan myöntäjän luvassa mahdollisesti määrittelemien ehtojen tai sopimussuhteiden varaan, vaan vaatimusten ja velvollisuuksien tulee seurata suoraan lainsäädännöstä. Lisäksi viranomaisilla tulee olla riittävät toimivaltuudet ja resurssit valvontaan, erityisesti myös ulkomaisten toimijoiden osalta. Myös viranomaismaksujen tulee ulottua näihin toimijoihin.

Turvallisuusnäkökulman lisäksi, teleyrityksiä velvoittavan sääntelyn ulottaminen vähäistä ja paikallista teletoimintaa harjoittaviin toimijoihin, on välttämätöntä myös tasapuolisten kilpailuedellytysten varmistamiseksi. Valtakunnallisesti toimivat

teleyritykset kilpailevat paikallisella tasolla suoraan paikallisesti toimivien toimijoiden kanssa. Kilpaillussa markkinassa kaikille toimijoille tulee taata yhtäläiset toimintaedellytykset, eikä Elisan näkemyksen mukaan ole perusteltua, että keskenään kilpailevia toimijoita kohdeltaisiin sääntelyssä eri tavoin.

Hallituksen esitys jättää epäselväksi miltä osin vähäistä ja paikallista teletoimintaa harjoittaviin yritysiin sovelletaan teleyrityksiä koskevaa sääntelyä. Säännöksen perusteluissa ei riittävän selvästi ole huomioitu sitä onko toiminta suunnattu rajaamattomalle käyttäjäpiirille ja luetaanko toimija sitä kautta teleyritykseksi. Tämän tulee yksiselitteisesti käydä ilmi säännöksen perusteluista ja sitä tulisi vielä jatkovalmistelussa tarkentaa. Rajatulle käyttäjäpiirille suunnattu toiminta on tavanomaisesti tarkoittanut ainoastaan yksittäisille käyttäjille suunnattua toimintaa. Elisan näkemyksen mukaan on selvää, ettei kyseessä olevan säännöksen perusteella harjoitettavaa toimintaa voida katsoa ainoastaan rajatulle piirille suunnatuksi toiminnaksi. Näin ollen tulisi säännöksen perusteluissa selvästi todeta, että kyseisen säännöksen nojalla toiminta on suunnattu rajaamattomalle piirille ja että toiminnanharjoittaja katsotaan teleyritykseksi, johon sovelletaan kaikkea teleyrityksiä koskevaa sääntelyä. Muussa tapauksessa jää täysin avoimeksi ja epäselväksi, että mitä sääntelyä toimijoihin kulloinkin sovelletaan.

Vähäisen ja paikallisen toiminnan määrittely suppeasti

Hallituksen esityksestä ei myöskään riittävän selvästi käy ilmi se, miten vähäinen ja paikallinen toiminta määritellään. Vähäinen ja paikallinen toiminta tulee selvästi olla pienimutoista ja määritellä siten, että lupa voidaan myöntää ainoastaan yhden yrityksen toimipisteen alueelle, esimerkiksi yhden tehtaan alueelle.

Hallituksen esityksessä esimerkkinä mainittu kaupunginosa tai vastaava suurempi alue on aivan liian laaja, koska tällainen määrittely johtaisi siihen, että kyseisellä alueella palveluita ei voisi tarjota kukaan muu kuin alueelle luvan saanut toimija. Tällaista toimintaa ei voida pitää säännöksen tarkoittamalla tavalla pienimuotoisena. Tämä rajoittaisi merkittävästi myös alueella toimivien yritysten valinnanmahdollisuuksia. Lupaa ei tule myöskään myöntää siten, että se kattaisi yhden yrityksen useita toimipisteitä (esimerkiksi eri kaupungeissa), koska tällöin toiminta ei ole enää vähäistä tai paikallista. Kaupunginosaan perustuva määrittely on hankala myös sen johdosta, että kaupunginosa voi eri kaupungeissa olla täysin erikokoinen.

Lisäksi toiminta tulee selvästi rajata ainoastaan yrityksille tai muille yhteisöille tarjottaviin palveluihin. Kuluttajille tarjottavat palvelut eivät voi missään tilanteessa täyttää vähäisyyden määritelmää, koska kuluttajille tarjottavien palveluiden vastaanottajajoukkoa ei ole mitenkään rajattu, eikä sitä voida lähtökohtaisesti myöskään mitenkään rajata.

65 § Puhelinverkon käytöstä perittävä korvaus

Hallituksen esityksessä ehdotetaan kansallisena muutostarpeena, että teleyritykset eivät voisi enää jatkossa hinnoitella valtakunnallisten tilaajanumeroiden (yritysnumeroiden) nousevaa liikennettä erikseen (ns. access-maksu). Esitetyllä

muutoksella ei saavuteta sen tavoitteita, toisin sanoen edullisempaa ja saavutettavampaa puhelinasiointia sitä tarvitseville kuluttajille. Esitettyä muutosta ei tule toteuttaa.

Valtakunnallisia tilaajanumeroita käytetään pääasiassa asiointipalveluun. Näistä numeroista yritykset tarjoavat muun muassa yleistä neuvontaa ja vaihdepalveluita.

Muutoksessa on kyse siitä, että yritysnumerohinnoittelu korvataan matkapuhelinmaksulla. Käytännön tasolla 10 minuutin asiointipuhelun hinta muuttuisi keskimääräisillä verollisilla nykyhintatasoilla hieman alle kahden euron hintaisesta hieman alle euron hintaiseksi. Ehdotetun muutoksen vaikutus yksittäiselle asiakkaalle on hyvin vähäinen; sen vaikutukset voivat kuitenkin olla huomattavat palveluiden saatavuudelle. Keskeisesti valtakunnallisten tilaajanumeroiden hinnoitteluongelma on näkynyt KELA:n pitkien jonotusaikojen kautta. Tähän ongelmaan muutos ei vaikuta ollenkaan. Tilanteen pysyminen ennallaan muutoksen jälkeen on sinänsä todettu jo hallituksen esityksessä:

> Valtionhallinnon puhelinnumerot on tosin suurimmilta osin hinnoiteltu maksamaan soittajalle normaalin matkapuhelinmaksun tai paikallisverkkomaksun verran.

Ehdotetulla muutoksella ei saavuteta sen perusteluissa esille nostettuja kuluttajien oikeuksia parantavia tavoitteita, vaan sen vaikutukset ovat useilta osin kielteisiä. Ehdotettu muutos ensinnäkin kaventaa merkittävästi yritysten valinnanmahdollisuuksia yritysnumeroiden ja niihin keskeisesti liittyvien lisäpalveluiden, kuten vaihdepalveluiden, osalta. Toiseksi se heikentää kuluttajille tärkeää puhelimitse tapahtuvaa asiakaspalvelua ja siirtää asiakaspalvelua yhä voimakkaammin verkkoon.

Hallituksen esityksessä on todettu seuraavasti:

> Puhelin on myös edelleen tärkeä asiointikanava monille digipalvelut vaikeiksi kokeville kuluttajille, jolloin puheluiden korkeammat kustannukset kohdentuvat erityisesti heikommassa asemassa oleville asiakkaille.

Hallituksen esityksessä on siis kannettu huolta puhelimella annetun palvelun saavutettavuudesta erityisesti niiden ryhmien osalta, joille puhelinpalvelu on palvelun saavutettavuuden kannalta erityisen olennaista. Asiakkaiden kannalta tilanne voi muutoksen myötä heikentyä, mikäli valtakunnallisten tilaajanumeroiden käyttö kielletään.

Yrityksillä on liiketoiminnallisia intressejä ohjata asiakkaita puhelunpalvelun sijasta muihin palvelukanaviin, lähinnä verkkoon. Nykyisellään valtakunnalliset tilaajanumerot ovat tarkoituksenmukainen tapa yrityksille tarjota puhelinasiointia. Tavallista matkapuhelua hieman kalliimpi hinta voi alentaa jossakin määrin puheluiden kokonaismäärää ja mahdollistaa puhelinpalvelun tarjoamisen nykyisessä laajuudessa.

Mikäli nykyinen malli kielletään, eikä korvaavaa kehitetä:

- Siirtyy puhelinasiakaspalvelu kalliimpien palvelunumeroiden taakse tai

- Puhelimitse tarjottavaa palvelua ei enää ole saatavissa nykyisessä laajuudessaan ollenkaan

Tällainen kehitys on etenkin puhelinpalvelusta riippuvaisille asiakkaille huomattavan epäedullinen. Seurauksena voivat olla puhelinasiointipalvelun korkeat palvelunumerohinnat, soittojen estot ja puhelinpalvelun saatavuuden yleinen vähentyminen.

Mahdolliset epäkohdat tuleekin ratkaista kuluttajansuojalaissa. Kuluttajansuojalaissa on jo nykyisellään puhelimitse tarjottavaa asiakaspalvelua koskevaa omaa sääntelyä ja kuluttajien asemaa tulisikin tarkastella tarkentamalla kyseistä sääntelyä. Nyt valmisteltavassa viestintäpalvelulaissa kuluttajien asemaa voidaan parantaa edellyttämällä kuluttajien kattavaa informoimista rajattomiin liittymiin kuulumattomien numeroiden osalta sopimustiivistelmässä, jolla uutena sääntelykeinona on tarkoitus varmistaa kuluttajan tietoisuutta palveluista.

Esitetyllä muutoksella voi olla muitakin haitallisia vaikutuksia, joita ei ole arvioitu lainvalmistelussa. Hallituksen esityksessä todetun mukaan yritysnumeroina voi olla vaihteen alaisia numeroita ts. työntekijöiden matkapuhelinnumeroita. Tätä on pidetty hallituksen esityksessä valtakunnallisten tilaajanumeroiden kielteisenä piirteenä, koska tämän on katsottu merkitsevän soittajien osallistumista yritysten vaihdekustannusten maksamiseen.

Kuitenkin organisaatioilla on selkeä työtehtävien järjestämiseen ja saavutettavuuteen liittyvät syynsä käyttää yritysnumeroita. Toiminnallisesti taustalla on se, että valtakunnallinen tilaajanumero voidaan asettaa näkyväksi työaikana ja tavallinen matkapuhelinnumero muina aikoina. Tämä mahdollistaa juuri työ- ja siviili-identiteetin hallinnan yhdellä päätelaiteella. Tämä on vain yksi esimerkki siitä, että numeroinnin ja hinnoittelun kokonaisuus on osa koko yrityksen asiakaspalveluratkaisua ja myös työtehtävien organisointia. Ehdotetun muutoksen vaikutukset ovat osin vaikeasti arvioitavissa. Selvää kuitenkin on, että näennäisen ensimmäisen vaiheen hyödyn lisäksi muutoksesta seuraisi kielteisiä vaikutuksia.

Valtakunnallisilla tilaajanumeroilla voidaan toteuttaa monia hyödyllisiä palveluita. Niiden kieltäminen ei ratkaise ongelmia, joita kiellolla pyritään ratkaisemaan. Kiellolla aikaansaataisiin epäjatkuvuutta ja mahdollisesti pysyvästi vähennetään puhelimella tarjottavaa asiointipalvelua.

Lisäksi on otettava huomioon yritysten sopimusten kestoajat. Yritysasiakas sopii tyypillisesti telepalvelunsa kahden tai kolmen vuoden sopimuskaudeksi. Muutos tulisi vaikuttamaan kesken sopimuskauden, mikäli se kaikesta huolimatta toteutettaisiin. Muutos on merkittävä ja se vaikuttaa perustavalla tavalla yritysten puhelimella tarjottavaan asiakas- ja asiointipalveluun. Puhelinasiointi ja -asiakaspalvelua tarjoavat yritykset tarvitsevat korvaavien ratkaisujen järjestämiseen huolellista arviointia yhdessä teleyritysten kanssa. Tästä syystä tulee siirtymäkauden joka tapauksessa olla vähintään 31.12.2023 asti, ehdotetun kahden vuoden sijasta.

87 § Yleispalvelu

Kuluttajille on Suomessa pysytty tarjoamaan edulliset, kattavat ja laadukkaat viestintäyhteydet. Yleispalvelusääntely on poikkeuksellista, jolle ei ole ollut käytännön tarvetta.

Laajakaistan yleispalvelunopeus on Suomessa 2 Mbit/s, joka on yksi korkeimmista yleispalvelunopeuksista EU-maissa. Nyt hallituksen esityksessä ehdotetaan uudeksi yleispalvelunopeudeksi 5 Mbit/s.

Yleispalvelun nopeuden noston suhteen olisi perusteltua olla maltillinen. Tällöin kaupallinen tietoliikenneverkon rakentaminen ja myös palveluiden yleinen saatavuus eivät vaarannu ylimitoitettujen yleispalveluun liittyvien investointien vuoksi.

Maltillista etenemistä tukevat myös tehdyt selvitykset. Ne eivät tue nopeuden nostoa, koska direktiivin edellyttämät palvelut (mm. verkkopankki, hakukoneet, sähköinen asiointi ja peruslaatuiset videopuhelut) ovat toteutettavissa nykyiselläkin yleispalvelunopeudella.

Kuten hallituksen esityksessäkin todetaan: ”yleispalvelu on viimesijainen turvaverkko ja saatavuuden takaaja, mikäli saatavissa ei ole markkinaehtoisia ratkaisuja”. Laajakaistan yleispalvelunopeus ei siis ole politiikan ohjauksen väline.

Edellä esitetyillä perusteilla yleispalvelunopeuden nostolle ei ole tosiasiallista tarvetta. Jos kuitenkin yleistä yhteysnopeutta nostetaan, noston tulisi olla kustannusvaikutukset huomioon ottaen olla enintään 50–100 prosenttia nykyisestä, jolloin yleispalvelunopeus nousisi tasolle 3–4 Mbit/s. Samalla voimassa olevat yleispalvelunopeuden laatuvaatimukset tulisi poistaa.

85§ Yleispalveluyrityksen nimeäminen

Yleispalveluyritykseksi tulee nimetä se yritys, jolla on parhaat edellytykset yleispalvelun tarjontaan. Se, mitä kriteereitä tarjoamisen edellytysten osalta arvioidaan, on säännöksen soveltamisen kannalta ensiarvoisen tärkeää. Elisan näkemyksen mukaan tätä kohtaa tulisi hallituksen esityksen tekstissä vielä tarkentaa.

Elisa haluaa korostaa, että yleispalvelun tarjoamisen edellytysten arviointi ei voi olla ainoastaan verkkojen kattavuuden vertailua tietyllä maantieteellisellä alueella, vaan keskeisenä kriteerinä kattavuuden rinnalla tulee arvioida myös verkon rakentamisesta ja ylläpidosta aiheutuvat kustannukset. Yleispalvelun tuottamisen kustannustehokkuuteen vaikuttaa merkittävästi se, onko kyseisen alueen ja sen lähialueiden verkon infrastruktuuri nimettävän teleyrityksen omistama vai ei. Elisa katsoo myös, että muodostuvien velvoitealueiden tarkoituksenmukaista yhtenäisyyttä tulisi arvioida osana kustannustehokkuusarviointia.

Elisa ehdottaa, että hallituksen esityksen perustelutekstiin lisättäisiin vielä, että tarjoamisen edellytysten arvioinnissa tulee huomioida erityisesti tarkasteltavana olevan alueen sekä lähialueiden teleyrityksen omistamat kiinteänverkon infrastruktuuri sekä mastopaikat.

Luku 15 Käyttäjän ja tilaajan oikeudet

Käyttäjän oikeuksia koskeva sääntely on yleisesti toteutettu asianmukaisesti.

Kuitenkin, kuten esityksessä on todettu, on kuluttajien määräaikaisten liittymien tarjoamisessa esiintynyt ongelmia. Kuluttajien määräaikaisten liittymäsopimusten kielteisistä vaikutuksista ovat kärsineet vakavasti sekä kuluttajat että kilpailu.

Tästä syystä määräaikaisia matkapuhelinliittymiä koskevaa sääntelyä on terävöitettävä.

Esityksen mukaan käyttäjien oikeuksien parantamiseksi on tehty seuraavia muutoksia:

1. määräaikaisten viestintäpalvelusopimusten keston rajoittaminen matkaviestinverkon puheliittymien osalta 12 kuukauteen ja

2. kuluttajien tiedonsaannin parantaminen määräaikaisen liittymäsopimuksen päättymisestä.

Esitys on oikeansuuntainen, mutta se ei poista riittävästi markkinaongelmia. Ehdotetun 12 kuukauden sijaan puheliittymien enimmäiskesto tulee rajata kuuteen (6) kuukauteen. Lisäksi valiokunnan mietinnössä tulisi todeta nimenomaisesti, että kuluttajat saavat tiedon määräaikaisuuden päättymisestä tekstiviestillä. Sopimustiivistelmässä pitää olla korostettuna sopimuksen määräaika ja sen vaikutukset asiakkaan maksuvelvollisuuteen.

Puhelinliittymän määräaikaisuuden enimmäiskesto

Määräaikaisuuden keston rajoittaminen koskee matkaviestinverkon puheliittymiä. Merkittävimmät määräaikaisuusongelmat liittyvätkin juuri matkapuhelinliittymiin, minkä takia muutoksen kohteen rajaamista puheliittymiin on pidettävä tarkoituksenmukaisena.

Matkapuhelinliittymien sopimusten määrä on huomattavasti suurempi kuin muiden viestintäpalvelusopimuksien. Liki kaikilla suomalaisilla on käytössään matkapuhelinpalvelu. Suurin osa matkapuhelinsopimuksista tehdään numeronsiirtoina toiselta operaattorilta.

Näin ollen matkapuhelinliittymien osalta kuluttajien suojantarve on suurin, kun sopimukset tulevat, numeronsiirrosta johtuen, voimaan ajallisesti nopeasti solmimishetkestä eikä kuluttajilla ole välttämättä mahdollisuutta huolellisesti arvioida määräaikaisuuden sopivuutta tilanteeseensa. Tämän lisäksi kuluttajien matkapuhelinliittymät muodostavat tietoliikennemarkkinoiden keskeisimmän alueen, ja kilpailun epätasapuoliset ehdot markkinalla vaikuttavat kielteisesti koko tietoliikennetoimialan kilpailutilanteeseen.

Lakivalmistelun aikana ei ole esitetty kestäviä perusteita, miksi teleyritykset tarvitsisivat sopimussitovuutta matkapuhelinliittymien palveluiden tarjonnan ja tarjonnan kehittämisen kannalta. Valmisteluvaiheessa matkaviestinverkon dataliittymät rajattiin

pois enimmäiskeston lyhentämisestä. Kun muutoksen kohde ja tarve on tällä tavoin huolellisesti analysoitu, tulee muutoksen olla tosiasiassakin vaikuttava. Nykyisellääkin suurin osa määräaikaisista sopimuksista on kestoltaan 12 kuukautta, joten esiintyviä ongelmia hallituksen esitys korjaisi vain hyvin vähäiseltä osin.

Näin ollen matkapuhelinliittymien enimmäismääräaika tulee rajoittaa enintään kuuteen (6) kuukauteen, kuten esimerkiksi Tanskassa ja Islannissa on tehty. Näiden maiden esimerkki osoittaa, että lyhentämisellä ei ole ollut kielteisiä vaikutuksia asiakkaiden palveluun.

Asiakkaan informointi sopimuksen määräaikaisuudesta ja sopimustiivistelmän tiedot

Määräaikaisten sopimusten erityisen sitovuuden on tulevassa lainsäädännössä ehdotettu muutoksia, joilla asiakkaan informaatio määräaikaisuudesta ja sen vaikutuksista kasvaisi. Elisa näkee, että alla tarkemmin käsiteltyjen säännösten osalta tarvitaan valiokunnalta selkeää kannanottoa tehokkaan kilpailun ja kuluttajien edun turvaamiseksi.

Määräaikaista sopimusta tehtäessä saatava riittävä informaatio määräaikaisen vaikutuksista

Lakiesityksessä on säännökset uudesta kuluttajan informointia koskevasta välineestä, sopimustiivistelmästä. Elisa suhtautuu lähtökohtaisen myönteisesti sopimustiivistelmään, vaikka näkeekin tiettyjä soveltamishaasteita, ennen kaikkea etämyyntitilanteissa.

Sopimustiivistelmän yksityiskohtaista kansallista sisältöä ei ole vielä määritelty. Tehokkaan kansallisen toimeenpanon saavuttamiseksi, valiokunnan mietintöön tulee ottaa seuraava sopimustiivistelmään liittyvä edellytys:

> Sopimustiivistelmässä on määräaikaisen sopimuksen osalta korostettava ja esitettävä selkeästi asiakkaan velvoitteet ja rajoitukset, joita ovat ennen kaikkea:
>
> 1) määräaikaisen sopimuksen kokonaishinta sopimuskaudelta ja
> 2) maksuvelvollisuus koko määräaikaisen sopimuskauden maksuista, toiselle teleyritykselle siirtymisestä huolimatta.

Asiakkaalla oltava helppo ja nopea pääsy määräaikaisen sopimuksen päättymispäivämäärään

Hallituksen esityksessä on esitelty määräaikaisuuden selvittämistä koskeva tietopalvelu (109.4 §). Tämä on käytännön tasolla erittäin merkittävä lainsäädäntömuutos, joka lisää kuluttajien tietämystä, omalta osaltaan korjaa kilpailutilanteen vääristymiä ja vähentää asiakkaiden ja teleyritysten tarpeetonta työtä.

Tietopalvelu lisää kuluttajien mahdollisuutta valita itselleen sopivimman teleyrityksen palvelu. Tietopalvelun tulee olla kaikkien käytettävissä. Esityksessä on oikealla tavalla

tuotu esiin kuluttajien ongelmat muistaa ja selvittää liittymänsä määräaikaisuus tai määräajan päättymispäivä.

Määräaikaa koskevan tiedon tulee olla helposti asiakkaan saatavilla ja tällöin se ei voi olla internet-yhteyttä, rekisteröitymistä tai applikaatiota vaativa palvelu. Helppokäyttöisyyden osalta tulee ottaa huomioon nykyhetken tilanne eri käyttäjäryhmien välillä ja erilaisten käyttötapojen levinneisyys.

Tilastokeskuksen mukaan (https://www.stat.fi/til/sutivi/2019/sutivi_2019_2019-11-07_kat_001_fi.html) vaihtelut eri ikäryhmien välillä matkapuhelimen internet-yhteyden käytössä ovat merkittäviä. Lähes kaikki alle 45-vuotiaat käyttivät internettiä matkapuhelimellaan, mutta 65–74 -vuotiaista osuus oli vain 54 prosenttia ja 75–89 -vuotiaista 22 prosenttia.

Käyttäjien tiedontarve sopimuksensa määräaikaisuudesta ja mahdollisen määräajan päättymisestä on jopa korostuneempi niissä ryhmissä, jotka eivät käytä älypuhelinta internetin käyttöön.

Täytyy myös havaita, että puhelimeen ladattavien applikaatioiden eli yhtä palvelua tukevien sovellusten käyttöönottoaste on tyypillisesti hyvin matala, eikä tällainen todellisessa käyttötilanteessa ole mahdollista. Helppokäyttöisyys ei saa myöskään edellyttää rekisteröintiä.

Esityksessä ehdotetaan kuluttajalle mahdollisuutta tarkastaa liittymäsopimuksen päivämäärä ja teknisen toteutustavan osalta viitataan Liikenne- ja viestintäviraston määräyksenantovaltuuteen.

Lain esitöissä on tarkoituksenmukaisella tavalla todettu, että palvelun tulee olla ainakin seuraavien vuosien ajan tekstiviestipohjainen. Tällä varmistetaan, että se on kaikkien saavutettavissa, helposti ja nopeasti käytettävissä, tietoturvan ja tietosuojan kannalta toimiva sekä toteutuskustannuksiltaan kohtuullinen. Esityksen tekstissä asia on todettu seuraavasti:

> Tällä hetkellä esimerkiksi tekstiviesteihin perustuva teknologia voisi täyttää momentissa säädetyn helppokäyttöisyyden vaatimuksen.

Valiokunnan mietinnössä tulee edellyttää määräaikaisuustietopalvelulta tekstiviestipohjaisuutta. Erikseen tulee myös todeta, että erillinen sovellus tai kirjautumista edellyttävä verkkosivu ei säännöksen tarkoittamalla tavalla ole helppo ja nopea tietopalvelu.

Asiakasta on informoitava määräajan päättymisestä ja korostetusti uudesta määräaikaisuudesta

Hallituksen esityksessä on säännelty informointivelvollisuudesta koskien sopimuksen määräajan päättymistä. Säännös perustuu direktiiviin. Informointivelvollisuus ilmentää selkeästi lainsäätäjän halua varmistaa, että kuluttaja tekee oikeisiin tietoihin perustuvan päätöksen siitä miten haluaa telepalvelunsa järjestettäväksi, kun hän vapautuu määräaikaisesta sopimuksesta. Tämä tavoite on erittäin kannatettava.

Elisa pitää hyvin luultavana, että määräaikaisia liittymiä käyttävä teleyritys pyrkii uudessa lainsäädännöllisessä tilanteessa korvaamaan umpeutuvan määräaikaisen sopimuksen uudella määräaikaisella sopimuksella ('jatkomääräaikainen'), ennen kuin informointivelvollisuus pitää täyttää. Elisa näkee merkittävänä ongelmana sen, että informointivelvollisuudella tavoiteltuja hyötyjä ei tosiasiassa saavuteta.

Siksi teleyrityksellä pitää olla korostettu informointivelvollisuus tehdessään uutta määräaikaista sopimusta. Tällä voidaan varmistaa, että asiakas tekee punnitun päätöksen sitoutumisesta uuteen määräaikaiseen sopimukseen, eikä ole tosiasiassa ketjuuntuvien määräaikaisten sopimusten 'kierteessä'.

Valiokunnan mietinnössä tulee velvoittaa teleyritystä korostamaan uusitun määräaikaisen sopimuksen osalta alkuperäistä ja muuttunutta sopimuksen päättymispäivää.

Sopimusmuutokset

Elisa pitää kannatettavana muutosta, jossa sopimuksen muutostilanteessa asiakkaalla on oikeus irtisanoa sopimus välittömästi, muutetaan oikeudeksi irtisanoa irtisanomisaikojen puitteissa. Välitön irtisanominen aiheuttaa mahdollista epävarmuutta palvelun välittömästä loppumisesta.

Sopimuksen muuttamiseen kuluttajasuhteissa on liittynyt ongelma muutoskriteeristä. Elisalla on ollut tilanteita, joissa sopimusta on ollut välttämätöntä muuttaa olosuhteiden muuttuessa, mutta muutos on potentiaalisesti olennainen tai muutosperuste ei ole sopimusehtojen tyhjentävän listauksen mukainen. Tällaisessa tilanteessa ainoa juridisesti mahdollinen ratkaisu on ollut irtisanoa asiakkaan palvelu ja aiheuttaa epäjatkuvuus palvelun toimintaan.

Elisa esittää, että hallituksen esityksessä ehdotettua viestintäpalvelulain 114 §:ää muutetaan seuraavalla tavalla (muutosehdotus lihavoituna):

> Teleyritys saa muuttaa toistaiseksi voimassa olevan viestintäpalvelusopimuksen mukaisia maksuja ja muita sopimusehtoja kuluttajan vahingoksi vain:
> 1) sopimusehdoissa yksilöidyillä perusteilla, jos sopimuksen sisältö ei kokonaisuutena olennaisesti muutu;
> 2) lainsäädännön muutoksen tai viranomaisen päätöksen perusteella.
> **3) muusta erityisestä syystä olosuhteiden olennaisesti muututtua.**

185 § Tiedon saannin estoa koskeva määräys

Voimassa olevan viestintäpalvelulain 185 §:n 1 mom. mukaisesti käräjäoikeus voi syyttäjän, tutkinnanjohtajan tai asianosaisen hakemuksesta määrätä tietoyhteiskunnan palvelun tarjoajan (esim. sosiaalisen median alusta) estämään tallentamansa tiedon saannin, jos kyseisen tiedon saatavilla olo on säädetty rangaistavaksi.

Säännöstä on ehdotettu laajennettavaksi 185 §:n 2 momentilla siten, että tiedon saannin estoa koskeva määräys voidaan kohdistaa myös tietoa välittävään teleoperaattoriin, jos

kyseistä tietoyhteiskunnan palvelun tarjoajaa ei voida tunnistaa tai tämä on sijoittunut Suomen lainkäyttövallan ulkopuolelle ja kyseinen tieto liittyy rikokseen, josta säädetty ankarin säädetty rangaistus on vähintään kaksi vuotta vankeutta.

Vaikka edellä mainittua suoraan teleoperaattoriin kohdistettavaa määräystä sääntelevä 2 momentti on tarkkarajaisempi kuin tietoyhteiskunnan palvelun tarjoajaan soveltuva säännös, sen soveltamisala on liian lavea sisältäen yleisesti rikokset, joista säädetty ankarin rangaistus on yli kaksi vuotta vankeutta. Lisäksi Suomen lainkäyttövallan rajallisuuden sekä tietoverkkojen kansainvälisen erityisluonteen huomioiden lähes kaikki maailman digitaalisten palveluiden tarjoajat voisivat olla sääntelyn piirissä, mahdollistaen säännöksen hyödyntämisen ennakoimattoman laajasti ja yllätyksellisesti. Käytännössä teleoperaattori ei voi estää yksittäistä sisältöä, vaan sisällön estoa koskeva määräys voisi johtaa pääsyn estoon kokonaisuudessaan laitonta aineistoa sisältävälle sivustolle, vaikka ko. sivustolla olisi muutakin aineistoa. Nykyisenkaltaisten sisällön estojen tekninen toteuttaminen ei siis ole sovelias laajamittaisempaan käyttöön, jossa yksittäisen materiaalin estämiseksi estetään kokonaisen palvelun toimiminen. Sisältöön kohdistuva esto voidaan toteuttaa tehokkaimmin palveluntarjoajan toimesta.

Valiokunnan tulisi rajata soveltamisala koskemaan vain terrorismiin ja lasten hyväksikäyttöä sisältävään aineistoon (CAM; *child abuse material*) liittyviin rikoksiin sekä törkeisiin petoksiin ja tietoverkkorikoksiin, joiden estosta ja teknisestä toteutuksesta lainvalmistelussa on keskusteltu. Lisäksi määräyksen hakija ja antaja tulisi velvoittaa arvioimaan hakemuksen vaikutusta sananvapauteen sekä muihin määrättävän eston yhteydessä mahdollisesti estyviin palveluihin.

Tarkkarajaisempi säännös varmistaisi osaltaan säännöksen asiamukaisen soveltamisen varmistaen samalla, ettei sananvapauteen ja tiedon vapaaseen siirrettävyyteen puututa muutoin tarpeettomasti. Säännös edellyttää joka tapauksessa huolellisesta perusoikeusarviointia, sillä se vaikuttaa suoraan vapaaseen tiedonvälitykseen ja sananvapauteen. Muistutamme myös erikseen, että kaikenlaisen tietosisällön estämiseen käytettävät lainsäädännöt ovat otollisia keinoja käytettäväksi poikkeuksellisissa tilanteissa vapaan ja demokraattisen länsimaisen yhteiskunnan arvojen vastaisesti, mikä niin ikään puoltaa erittäin tarkkarajaista säännöstä sisällön eston osalta.

Harkitessaan määräyksen antamista tuomioistuimen tulisi huomioida hakijan vaatimukset perusteluineen, määräyksen oikeasuhtaisuus tavoitteeseen nähden ja operaattorilla olevat käytännön mahdollisuudet eston toteuttamiseen. Lisäksi operaattorille tulisi antaa kohtuullinen aika panna määräys täytäntöön

244 a § Viestintäverkon kriittisissä osissa käytettävät laitteet

Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi säännös, jossa säädettäisiin verkon kriittisissä osissa käytettävistä laitteista. Kyseessä on täysin uusi ja poikkeuksellinen vaatimus. Elisa pitää välttämättömänä, että ehdotettu säännös arvioidaan perusteellisesti perustuslakivaliokunnassa. Elisa pyytää kiinnittämään huomiota erityisesti seuraaviin seikkoihin.

1. Kriittisen osan määrittely ja sääntelyn tarkkarajaisuus

Säännöksen mukaan viestintäverkkolaitetta ei saa käyttää yleisen viestintäverkon kriittisissä osissa, jos on painavia perusteita epäillä, että laitteen käyttäminen vaarantaisi kansallista turvallisuutta tai maanpuolustusta. Kriittinen verkon osa on laissa määritelty siten, että sellaisena pidetään toimintoja ja toimenpiteitä, joiden avulla hallitaan ja ohjataan keskeisellä tavalla verkkoa ja siellä kulkevaa liikennettä.
Ehdotetulla säännöksellä puututaan merkittävästi perusoikeuksiin.

Perusoikeusrajoitusten olennaisen sisällön on ilmettävä laista, jonka säännösten on määriteltävä rajoitukset tarkkarajaisilla ja riittävän täsmällisillä säännöksillä. Kriittisen osan määritelmä on lainsäädännössä uusi. On huomioitava, että liikenne- ja viestintäviraston päätöksellä voidaan antaa ainoastaan teknisluonteisia määräyksiä. Jotta kriittisen osan määritelmä olisi riittävän tarkkarajainen, tulisi sitä Elisan näkemyksen mukaan täsmentää siten, että kriittisten osien ulkopuolelle rajataan kiinteän verkon liityntäverkot ja matkaviestinverkon radioliityntäverkot.

Elisa kiinnittää huomiota myös siihen, että kun kyseessä on perusoikeuksien rajoitus, säännöksen soveltamisalaa tulisi aina tulkita suhteellisuusperiaatteen mukaisesti mahdollisimman suppeasti ja rajoittaa tarkastelu pienimpään mahdolliseen osaan viestintäverkkoa. Tämä seikka tulisi selkeästi mainita asiaa koskevassa lainvalmisteluaineistossa.

2. Kansallisen turvallisuuden arviointi

Säännös kieltää laitteen käyttämisen verkon kriittisissä osissa, jos on painavia perusteita epäillä laitteen käytön vaarantavan kansallista turvallisuutta. Hallituksen esityksen perusteluissa tuodaan esiin, että kansallisen turvallisuuden vaarantumisella tarkoitettaisiin esimerkiksi vieraan valtion tai sen vaikutusvallassa läheisesti olevan yrityksen toimintaa, joka voisi aiheuttaa vahinkoa Suomen kansainvälisille suhteille, taloudellisille tai muille tärkeille eduille. On selvää, että teleyrityksen on verkon laitteiden investointipäätöksiä tehdessään mahdoton etukäteen arvioida, missä tilanteissa tietyistä verkkolaitteista voi aiheutua vahinkoa Suomen kansainvälisille suhteille kussakin ajanhetkessä: kyse on poliittisesta arviosta, joka on sidonnainen kulloiseenkin ajanhetkeen ja sillä hetkellä käytettävissä oleviin tietoihin. Lisäksi teleyritys ei ole taho, joka arvioi kansallisen turvallisuuden vaarantumisen kriteereiden täyttymistä, eikä teleyrityksellä ole välttämättä käytettävissä päätöksenteon tueksi tarvittavaa tietoa.

Sääntelyn tulisi perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten vuoksi olla niin täsmällistä, että verkon omistajalla on mahdollisuus ennakoida ennen investointipäätösten tekemistä, voisiko jonkin verkkolaitteen käyttöön ottaminen laukaista säännöksessä tarkoitetun käyttökiellon ja johtaa säännöksen mukaiseen poistamisvelvoitteeseen. Elisa pitää tärkeänä, että säännöksen soveltamistilanteessa on näyttöä siitä, että nimenomaan verkkoon ja sen toimintaan kohdistuu sellainen konkreettinen uhka, joka vaarantaa kansallista turvallisuutta. Tämän tulisi ilmetä itse säännöstekstistä.

3. Korvausvelvollisuuden laajuus

Ehdotetun säännöksen mukaan viestintäverkon omistajalla olisi oikeus täyteen korvaukseen, jos poistettavaksi määrätty viestintäverkkolaite on otettu käyttöön ennen lain voimaantuloa. Korvauksen voisi saada myös lain voimaantulon jälkeen käyttöön otetusta viestintäverkkolaitteesta, jos poistomääräyksen taustalla olevaa olosuhteiden muutosta tai muuta syytä ei ole voinut kohtuudella ennakoida.

Laissa ehdotettu käyttörajoitus voi kokonaan estää omaisuuden käyttämisen pääasialliseen käyttötarkoitukseensa. Arvioinnissa käytetään epäiltyyn kansallisen turvallisuuden vaarantumiseen liittyviä kriteereitä, joita teleyritys ei välttämättä pysty arvioimaan, ottaen huomioon ettei teleyrityksellä myöskään ole käytettävissään tietoja kansalliseen turvallisuuteen ja maanpuolustukseen liittyvistä kriteereistä ennen investointipäätöksen tekemistä. Epäillyn kansallisen turvallisuuden vaarantumisen kriteereiden arviointiin liittyvä ongelma ei kohdistu pelkästään ennen lain voimaantuloa tehtyihin verkkoinvestointeihin vaan myös lain voimaantulon jälkeen käyttöön otettuihin verkkolaitteesiin tilanteissa, joissa omistajalla ei ole ennen investointipäätöstään voinut olla tiedossaan painavia perusteita epäillä laitteiden käyttämisen vaarantavan kansallista turvallisuutta. Tämän vuoksi täyden korvauksen periaatteen on koskettava myös lain voimaan tulon jälkeen tehtyjä verkkoinvestointeja ja ehdotetusta säännöksestä on poistettava lisäedellytys "poistovelvoitteen taustalla on sellainen merkittävä ja olennainen olosuhteiden muutos tai muu syy, jota viestintäverkon omistaja tai muu haltija ei ole voinut kohtuudella ennakoida".

Perustuslain mukaan ”omaisuuden pakkolunastuksesta yleiseen tarpeeseen täyttä korvausta vastaan säädetään lailla”. Perustuslain vaatimus on yksiselitteinen. Teleyritykselle tulee suorittaa täysi korvaus, mikäli teleyritys velvoitetaan poistamaan verkkolaite verkostaan. Säännöksessä kuitenkin on esitetty, että korvauksen perusteena olisivat määräyksestä aiheutuvat ”tosiasialliset kustannukset”. Vastaavasti hallituksen esityksen perusteluissa viitataan verkkolaitteen korvaamisesta aiheutuviin tosiasiallisiin kustannuksiin. Esitetty muoto on epäselvä ja rajaa korvauksen suppeammaksi kuin mitä täysi korvaus edellyttäisi, ja on siten ristiriitainen suhteessa perustuslain edellyttämään täyden korvauksen periaatteeseen sekä muualla lainsäädännössä säädettyihin korvausperusteisiin. Elisa esittää, että säännös muutetaan tältä osin seuraavaan muotoon:

> Viestintäverkon omistajalla tai muulla haltijalla on oikeus saada valtion varoista täysi korvaus 244 a §:n nojalla annetun määräyksen vuoksi aiheutuvista taloudellisista menetyksistä. Viestintäverkon omistajan tai muun haltijan on huolehdittava siitä, että laitteen poistamisesta ja korvaamisesta aiheutuvat kulut jäävät mahdollisimman pieniksi. Korvaamisesta päättää Liikenne- ja viestintävirasto.

Lisätietoja Elisan lausunnosta: Mikko Raito, 0503767619, mikko.raito@elisa.fi

Kunnioittavasti,

Helsingissä 25.8.2020

Mikko Raito
Lakiasiat
Elisa Oyj